

Een degelijke vriendin

Renee liep over de honingraatvormige tegels van het nieuwe winkelplein naar de achteringang van het warenhuis. Lynn zou op haar wachten in het restaurant op de tweede verdieping. Zij was al even in het centrum aan het winkelen. Renee kon helaas niet eerder weg van haar werk. Maar gelukkig was het koopavond, zodat ze tijd genoeg hadden om eerst wat te eten.

- Hé, Renee!

Renee keek omhoog. Het geluid kwam van de achtergevel van het warenhuis, maar de ramen van het restaurant konden niet open.

- Nee, hier!

Het geluid weerkaatste tegen de gevel. In werkelijkheid stond Lynn ver achter haar, bij de ingang van de nieuwbouw tegenover het warenhuis.

Renee bleef staan en wachtte af. Lynn wachtte ook. Renee wees daarom naar de glazen toegangsdeur van het warenhuis, waarop Lynn naar de overdekte roltrap wees, die in de kelder van de nieuwbouw eindigde. Daar beneden lag een gigantische winkel in elektronica.

- Ik wil eerst iets eten! riep Renee.

Lynn keek verwijtend omhoog naar de donkergrijze lucht en stak toen met gebogen hoofd het plein over.

Hoe zou het eigenlijk zijn, vroeg Renee zich af, om een normale vriendin te hebben? Zo'n degelijk type, altijd braaf en oplettend, met een rolletje pepermint in d'r handtas?

- Heb jij al gegeten? riep ze.

Lynn keek op en zei:

- Ik zit vol met duif.

- Met watte?

- Duif!

Natuurlijk, dacht Renee. Centrum, plein, duiven. Maar ze heeft nog niets gekocht. Dat valt me weer mee. Worden we dadelijk niet gehinderd door pakjes en tassen.

Ze omhelsden elkaar, zoals ze gewoon waren, en liepen naar binnen. Het was warm in het warenhuis.

- Ze zouden het warmhuis moeten noemen, zei Renee, in plaats van warenhuis.

Lynn keek haar aan met een glinstering in haar ogen.

- Ik ben blij dat je er bent, zei ze. Zo de hele middag alleen in het centrum...

- Jij bent graag alleen, zei Renee.

- Ja, als ik echt alleen kan zijn. In het centrum ben je nooit alleen. Lopen allemaal mensen rond. Je vraagt je af waarom.

- Om te winkelen?

Getroffen zette Lynn een stap achteruit.

- Dat ik daar...

Achter haar klonk een luide kreet. Lynn draaide zich vlug om.

- Godnakende... Jezus... Kutwif!

Een man van ongeveer een jaar of dertig, gehuld in een morsig, gewatteerd jack, hield zich aan een toonbank vast, terwijl hij naar zijn hiel greep.

- Jeetje, zei Lynn, wat doe ik nu weer? Heb ik u op uw hiel getrapt?

- Ja, godverdomme!

- En ik heb u beschadigd?

De man keek haar woedend aan. Zoals Lynn zich uitdrukte, leek ze hem voor de gek te houden.

- Moet je soms een rotschop hebben?

- Ja, zeg! riep Renee verontwaardigd. Ze wil alleen maar weten of u gewond bent. Het was toch per ongeluk?

- Nee, zei Lynn met een uitgestreken gezicht, ik deed het expres.

- Ze bedoelt, legde Renee uit, dat het natuurlijk per ongeluk was. Ze gaat echt niet expres om zich heen trappen.

- Dan vergeet je toch die mimespeler, zei Lynn. Weet je nog? Die heb ik vlot een knietje gegeven. Maar aan mimespelers heeft iedereen een hekel.

- Jij bent echt helemaal knettergek!

- Nee, zei Renee, ze is niet knettergek. Dat kunt u...

- Renee... zei Lynn, terwijl ze bezwerend een hand hief, het is ontroerend om te zien hoe je het voor me opneemt, maar echt, dat is niet nodig.

Renee schudde gelaten nee.

Een man in een net pak stond inmiddels naast de gewonde man en vroeg:

- Wat is hier aan de hand?

- U bent? vroeg Lynn.

Vreemd genoeg ontstond er geen olopoeje. Het zal de stad wel zijn, dacht Renee. Al ga je hier op de vloer liggen, ze wandelen onverstoord langs je heen.

- Ik ben Floor Manager, zei de man in het pak.

- O... Afijn, het is een naam. Luister eens, meneer Manager, die man daar, die zich zo staat aan te stellen, heeft me zonder enige reden uitgescholden voor kutwif. Hij zei ook nog dat ik knettergek ben.

- Wat?! schreeuwde de man.

- Hij dreigde mij te schoppen.

- Jij trapte verdomme op mijn hielen!

- Nou, poeh poeh, ik trapte je een beetje op je hiel. Een zwak vrouwtje van tegen de vijftig trapt een flinke vent per ongeluk op zijn hiel, en dan krijgt ze te horen dat ze een kutwif is en dat hij haar in elkaar zal schoppen. Flink, hoor.

- Ik vind het ook buiten alle proporties, zei Renee.

- Dank je, vriendin.

- De waarheid moet gezegd worden.

- Is dat zo? vroeg Floor.

- Weet je wel wat dat mens weegt? zei hij nijdig, terwijl hij voorzichtig rechtop probeerde te staan.

Lynn hield geschokt een hand tegen haar borst en zei:

- U noemt mij dik?

- Ze is toch niet dik? zei Renee oprecht verbaasd. Ze is slanker dan ik.

- Meneer, zei Floor, ik begrijp dat er een ongelukje is gebeurd en dat vind ik heel vervelend voor u, maar mevrouw heeft het ongetwijfeld niet expres gedaan. Het is niet nodig om beledigend te worden.

- Zo is dat, zei Renee.

- Ik ben net wat afgevallen, zei Lynn.

- Jij bent niet dik. Nooit geweest ook. We zijn allebei groot, misschien bedoelt die meneer dat.

Mensen die lang zijn, wegen nu eenmaal meer.

Renee nam Floor schattend op.

- U bent ook lang, zei ze.

- Och... ik weeg wel wat, zei hij laconiek, maar ik heb zware botten.

- Ja? zei Renee. Wat weegt u zo, als ik vragen mag? U bent ongeveer net zo lang als ik.

- Jezus...

Moeizaam strompelde de gewonde man langs de toonbank heen en weer.

- Wat weeg ik... herhaalde Floor. Ik zit ietsje boven mijn ideale gewicht.

- O ja? zei Renee bewonderend. Daar ziet u wel naar uit. En hij heeft een leuk gezicht, dacht ze.

- Ik sport veel, als ik de tijd kan vinden. Vanwege mijn baan, ziet u.

Hij schraapte zijn keel en vroeg aan de gewonde, die zijn hiel probeerde te bekijken:

- Gaat het weer een beetje?

- Nee, snauwde het slachtoffer, het gaat niet een beetje. Het gaat slecht, dankzij dat mens daar.

- Als hij, zei Lynn dreigend, mij nog één keer dik durft te noemen...

Floor hief sussend beide handen en zei:

- Als wij u nu eens een taxi aanbieden, meneer? Dan kunt u thuis op uw gemak bijkomen.

- Ik voel me anders ook behoorlijk aangetast in mijn welzijn, zei Lynn.

- Als u er prijs op stelt, wil ik u wel een koffie in ons restaurant aanbieden.

- Met appelgebak, zei Lynn.
- Alleen, durfde Renee te vragen, als u ons gezelschap houdt.
- Ik wil helemaal niet naar huis, mopperde de man.
- Nou... zei Floor, ik denk dat ik wel een kwartiertje vrij kan maken.
- Ik moet nog boodschappen doen, protesteerde hij.

Floor trok zijn mobiel tevoorschijn en belde een taxi. Lynn leunde ondertussen ontspannen tegen de toonbank. Even later, nadat Floor de man geholpen had om de achteruitgang te bereiken, liepen ze met z'n drieën naar de roltrap.

- Werkt u elke koopavond? vroeg Renee geïnteresseerd.
- Nee, gewoonlijk niet, zei Floor. Ik heb een assistente. Ze is in opleiding voor manager, maar momenteel is ze ziek.

Hij liet de dames voorgaan. Renee stapte na Lynn op de roltrap.

- Een vrouwelijke manager? zei Renee.
- Jazeker, zei hij trots. Vrouwen kunnen in dit bedrijf ook een hoge positie bereiken.
- We moeten tweehoog zijn, zei Lynn, voor het restaurant.
- Inderdaad, zei Floor. Het restaurant zit op de tweede etage.

Lynn keek met een ondeugende glimlach over haar schouder. Renee glimlachte terug.

Nee, dacht ze, ik heb toch liever deze vriendin. Zo gebeurt er tenminste nog wat.

- Vindt uw vrouw, vroeg Renee achteloos aan Floor, het niet vervelend dat u vanavond moet werken?